

lige Regler maatte afgjøre, om et strafbart Forsæt skulde antages at være tilstede.

Til § 143.

Denne Forskrift, der er overensstemmende med N. af 17de Marts 1818, kan vel faae Anvendelse ogsaa imod civile Personer, men synes dog at burde indtages her, da den nærmere begrænser Ansvarret efter § 142 og staaer i samme Forhold til denne § som § 132 til § 131.

Til § 144.

I denne og følgende §§ omhandles Forbrydelser, der udelukkende og fornemmeligt begaaes i Krigstid imod fjendtlige Undersaatter. Bestemmelserne ere forsaavidt Bempelser i eller Undtagelser fra den almindelige Regel i § 6.

Til § 145.

Med Bestemmelsen er taget Hensyn til, at der hos Krigerne lettelig opstaaer den Tanke, at de ere berettigede til at tilegne sig det nævnte Gods.

Til § 146.

Meget strenge Bestemmelser for dette Tilfælde findes i de militære Love og skulde tjene til Beskyttelse saavel for Landets egne som for fjendtlige Krigere.

Til §§ 147 og 148.

Skjøndt Loven bør beskytte ogsaa de fjendtlige Undersaatter imod Plyndring, pleier dog en ringere Straf at bestemmes end for Røveri i Almindelighed, da Handlingen ofte bliver mindre strafværdig paa Grund af de Savn, der foranlediger den, og det ikke altid er let for Krigeren at skjelne mellem det Lovlige og Ulovlige. Men naar Plyndringen antager en for Indvaanernes Person særdeles farlig Charakter, bør de sædvanlige Straffe indtræde (§ 148), i hvilket Tilfælde ogsaa den almindelige Straffelovs § 246 vil komme til at gjælde, og skeer Plyndringen af flere i Forening, kan den ved den Oplosningsstilstand, som derved kan foranlediges, blive farlig for vor egen Krigsmagts Sikkerhed, og derfor pleier Straffen

at skjærpes i det Mindste for Hovedmændene, og iøvrigt overlades det den Høistbefalende efter Omstændighederne at træffe extraordinair Foranstaltning derimod (§ 61).

Til § 149.

Naar der sættes en formindstet Straf for Plyndring i et fjendtligt Land, synes der ogsaa at burde gives Bemyndigelse til noget at lempe den almindelige Straf for Tyveri og Ran, naar disse Forbrydelser begaaes i fjendtligt Land, og navnlig har man troet, at man ikke burde skjelne mellem simpelt og grovt Tyveri, og at Reglerne om gjentaget Tyveri burde udelukkes, baade naar Noget, som forhen er straffet for Tyveri, stjæles i fjendtligt Land, og naar den, der er dømt efter denne §, senere skal dømmes enten paany efter samme eller til Tyvsstraf efter den almindelige Straffelov.

Til § 150.

Herunder hører fornemmeligt den saakaldte Marodering. Den mildere Straf retfærdiggjøres ved de Savn, som ofte lides, jfr. ogsaa den almindelige Straffelov § 235.

De i sidste Stykke af denne § og i det næstsidste Punktum af § 151 omhandlede Tilfælde synes ikke ubetinget at burde behandles som Plyndring, da den udøvede Bold kan være høist ubetydelig.

Til § 151.

Som oftest vil Handlingen grunde sig i et urigtigt Dømmeme og kan derhos ikke lettelig blive skjult. Forbrydelsen vil vel oftest begaaes i fjendtligt Land, men Bestemmelsen er dog ikke indskrænket dertil. Da der i Udskrivning af Krigsbeskatning ligger i det Mindste en stilltende Trusel om, at der, hvis den ikke ydes, vil blive anvendt Tvang, synes Handlingen, naar den skeer i egenlyttig Hensigt, at kunne betragtes som Plyndring. Jfr. iøvrigt den almindelige Straffelov § 137.

Til § 152.

For denne Art Udpressning maa Straffen være mild.